

Roger Caron 1914-1999 - Μια σύντομη βιογραφία

Ο Roger Caron γεννήθηκε στις 23 Οκτώβρη 1914 στο 14ο διαμέρισμα του Παρισιού. Άρχισε να εργάζεται σε ηλικία 12 χρόνων ως μαθητευόμενος και μετέπειτα ως ηλεκτρικός μηχανικός.

Έγινε μέλος της Union Anarchiste (UA – Αναρχική Ένωση), μια επαναστατική αναρχική οργάνωση, στη δεκαετία του 1930. Άρχισε να γράφει στην εβδομαδιαία εφημερίδα της UA «Le Libertaire» («Ο Ελευθεριακός»), ενώ ταυτόχρονα αυτοχαρακτηρίζεται ως αναρχοκομμουνιστής του πλατφορμιστικού ρεύματος.

Το Σεπτέμβρη του 1936 ήταν υπεύθυνος για το Τμήμα Παρισιού (τοπική Ομοσπονδία) της UA και ο ταμίας της Jeunesse Anarchiste Communiste (JAC). Δραστηριοποιήθηκε αρκετά στο κίνημα αλληλεγγύης στο Ισπανικό αναρχικό κίνημα. Ως αποτέλεσμα της δράσης του, συνελήφθη μετά από ένα μοίρασμα προκηρύξεων κατά τη διάρκεια ενός φρανκικού ισπανικού μπαλέτου στο Παρίσι, στην αίθουσα συναυλιών Mutualité.

Καλέστηκε στο στρατό από όπου κατάφερε να πάρει δύο φορές αναβολή το 1935. Αλλά καλέστηκε ξανά με την έκρηξη του πολέμου όταν οι αρχές περικύκλωσαν τα γραφεία της «Le Libertaire». Προσπάθησε να απαλλαχθεί λόγω προβλημάτων υγείας (κάτι που κατάφερε τελικά το 1946). Την εποχή αυτή, αρκετοί αναρχικοί πετούσαν τα χαρτιά στρατολογίας και περνούσαν στην παρανομία ή εγκατέλειπαν τη Γαλλία. Ο Roger έδωσε τα χαρτιά αυτά σ' έναν άλλο αναρχικό, τον André Barzangette, ο οποίος τον Οκτώβρη του 1939 τα χρησιμοποίησε για να περάσει στα σύνορα με την Ισπανία για να πάρει κάποιο πλοίο για το Μεξικό με 4 άλλους αναρχικούς. Αλλά ο Barzangette συνελήφθη, απελάθηκε και κλείστηκε στο στρατόπεδο συγκέντρωσης Miranda το 1940.

Κατά τη διάρκεια του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, ο Roger Caron αρνήθηκε να πάρει το μέρος κάποιου από τους εμπόλεμους και διέρρηξε τους δεσμούς του με κάθε αναρχικό που αναμείχθηκε με τον ένα ή τον άλλο τρόπο στον πόλεμο. Πάντως, διατήρησε επαφές με άλλους αγωνιστές, όπως τον Henri Bouyé, πρώην ταμιά της Federation Anarchiste de Langue Francaise (FAF – Γαλλόφωνη Αναρχική Ομοσπονδία), με τον οποίο το Γενάρη του 1944 κατάρτισαν ένα σχέδιο ενοποίησης πρώην μελών της FAF και της UA, κάτι που οδήγησε στην αναδιοργάνωση και επανεμφάνιση του μεταπολεμικού αναρχικού κινήματος στη χώρα.

Σχετικά λίγα μέλη της προπολεμικής UA υποστήριξαν την ενοποίηση αυτή και συγκεκριμένα κανείς από εκείνους που υπήρξαν πολύ κοντά στον Caron, μερικοί επειδή είχαν αποθαρρυνθεί από τις εμπειρίες τους στον πόλεμο και δεν ήθελαν να επαναδραστηριοποιηθούν και άλλοι επειδή είχαν γίνει πασιφιστές.

Ο Roger Caron συνεργάστηκε στενά με διάφορους αναρχικούς, ανάμεσα στους οποίους οι Renée Lamberet, Henri Bouyé, André Senez, Vogue, Emile Babouot, Jean-Louis Lefevre και Giliane Berneri, στην έκδοση της μπροσούρας «Les libertaires et le problème social» («Οι ελευθεριακοί και το κοινωνικό ζήτημα») που κυκλοφόρησε το Μάρτη του 1945. Με την απελευθέρωση του Παρισιού τον Αύγουστο του 1944, πήγε στην αστυνομία για να ζητήσει άδεια να επανεκδώσει την «Le Libertaire» υπό νέα συντακτική ομάδα. Η αστυνομία αρνήθηκε, αλλά η εφημερίδα επανεκδόθηκε παράνομα μέχρι το Μάρτη του 1946.

Στο Ιδρυτικό Συνέδριο της FAF το 1945, ήταν από τους 22 αγωνιστές που εκλέχτηκαν στην εκτελεστική επιτροπή της οργάνωσης. Επανεκλέχτηκε στη θέση αυτή στο επόμενο Συνέδριο στη Dijon το Σεπτέμβριο του 1946.

Συνέχισε να γράφει στη «Le Libertaire» όπως και στο «Trait d'Union» (Παρίσι, 1949-1950) που ήταν το εσωτερικό δελτίο των ομάδων-μελών της FAF της περιοχής του Παρισιού.

Το διαμέρισμά του τέθηκε σε παρακολούθηση από την αστυνομία. Ήταν πάντα από τους υπερασπιστές μιας δομημένης οργάνωσης και το 1949 ήταν από τους κύριους υποκινητές, με τους Georges Fontenis και Jean Senninger (αλλιώς Serge Ninn), της Organisation Pensée Bataille (OPB) – η οποία δρούσε μυστικά στους κόλπους της FAF - στην οποία ήταν μέλος της τοπικής ομάδας Ανατολικού Παρισιού, μαζί με τους Cécile, André Moine and René Lustre καθώς και μέλος της γραμματείας της. Μερικές από τις μυστικές συνελεύσεις της OPB γίνονταν στο διαμέρισμά του που βρισκόταν μόλις ελάχιστα βήματα από τα γραφεία της «Le Libertaire».

Στο Συνέδριο της FAF το 1952, εκλέχτηκε γραμματέας εξωτερικών σχέσεων της Εθνικής Επιτροπής της οποίας μέλος ήταν και ο Georges Fontenis (ως εθνικός γραμματέας). Στο Συνέδριο του επόμενου χρόνου στο Παρίσι (1953), όπου η FAF μετονομάστηκε σε Fédération Communiste Libertaire (FCL – Ελευθεριακή Κομμουνιστική Ομοσπονδία), ο Roger Caron εκλέχτηκε γενικός γραμματέας της Εθνικής Επιτροπής. Αν και ο ίδιος προτιμούσε το όνομα Parti Communiste Libertaire (Ελευθεριακό Κομμουνιστικό Κόμμα) υποστήριξε τη μετονομασία σε FCL. Στο ίδιο Συνέδριο ήταν, επίσης, ένας από εκείνους που υπερασπίστηκαν μια πρόταση σχετικά με το ασυμβίβαστο του να είναι κάποιος ελευθεριακός και να είναι ταυτόχρονα μέλος μασονικής στοάς, μια θέση που την υπεράσπισε σε όλη του τη ζωή. Ήταν, ακόμα, ένας από αυτούς που πίστευαν ότι το λογότυπο της εφημερίδας έπρεπε να τυπώνεται σε κόκκινο και όχι σε μαύρο χρώμα ως σύμβολο και ένδειξη του ότι δεν υπάρχει σχέση με το παλιό κίνημα.

Κατά τη διάρκεια του πολέμου της Αλγερίας, υπέστη αρκετές διώξεις ως διευθυντής της «Le Libertaire» της οποίας τα άρθρα χαρακτηρίζονταν από το κράτος ως απειλή για την εσωτερική και εξωτερική του ασφάλεια, ως προσπάθεια καταστροφής του ηθικού του στρατού και ως πρόκληση των στρατιωτών σε λιποταξία και ανυπακοή. Ακόμα και οι Robert Joulin και Georges Fontenis υπέστησαν διώξεις και κατηγορήθηκαν το ίδιο ως εκδότες της εφημερίδας ο πρώτος και ως γραμματέας της FCL ο δεύτερος. Αυτό συνέβη το 1954 και το 1955. Το Φλεβάρη του 1956, ο Caron κατηγορήθηκε ξανά μαζί με τον Joulin, για δυσφήμιση του στρατού, με αφορμή άρθρο στη «Le Libertaire» όπου καταγγέλλονταν τα βασανιστήρια και η καταστολή στην Αλγερία. Το Μάη του ίδιου χρόνου παραπέμφθηκε σε δίκη.

Σε μια συνέλευση της εθνικής επιτροπής FCL στις 5 Ιούλη 1956, τέθηκε η πρόταση να παρθούν μέτρα ώστε να αποφευχθούν οι συνεχείς διώξεις για τα άρθρα της εφημερίδας. Ο Roger Caron τάχθηκε με τη μειοψηφία έναντι της πλειοψηφίας γύρω από τον Georges Fontenis που πρότεινε να σταματήσει η κυκλοφορία της εφημερίδας και να αρχίσουν παράνομη δουλειά. Πρότεινε μόνο προσωρινή αναστολή της κυκλοφορίας της εφημερίδας και ταυτόχρονη αλλαγή της γλώσσας και του ύφους των άρθρων σε μια λιγότερο προκλητική προς το κράτος γλώσσα, κάτι με το οποίο πίστευε ότι θα απέφευγαν περαιτέρω περιπέτειες.

Στις 4 Οκτώβρη απευθύνθηκαν ξανά κατηγορίες εναντίον του. Το Δεκέμβρη κατηγορήθηκε για δημόσια πρόκληση του στρατεύματος σε ανυπακοή μαζί με τον Fontenis και στις 12 του μήνα παραπέμφθηκε σε δίκη με 9 κατηγορίες σε βάρος του, μαζί με τους Joulin και Fontenis. Καταδικάστηκαν σε φυλάκιση με αναστολή και βαριά πρόστιμα Αντιμέτωπος με

την κατάσταση αυτή, αποφάσισε την οριστική του αποχώρηση από την οργάνωση, διέκοψε όλες του τις επαφές με την OPB και τη FCL και τερμάτισε την πολιτική του δραστηριότητα.

Πέθανε στις 2 Οκτώβρη 1999 στο Léchelle (Seine et Marne).